

[Arbejdsministeren.]

i henseende til lovgivning og centrale administrationsorganer, der gør sig gældende på dette område.

Imidlertid fremhævede arbejdsmarkedsrådet i sin nævnte henvendelse, hvor vigtigt det er, at der under det fremtidige anvisningssystem sker en udbygning af kontakten mellem erhvervsvirksomhederne og den offentlige arbejdsanvisning. Rådet stillede på denne baggrund forslag om, at der, med den givne arbejdsfordeling mellem de forskellige centrale organer, i og med overgangen til det nye arbejdsanvisningssystem sker en omdannelse af tilsynsrådene til lokale arbejdsmarkedsnævn med en bredere sammensætning og med videregående funktioner end de nuværende tilsynsråd. Den afgående regering tilsluttede sig de af arbejdsmarkedsrådet antillede betragtninger og stillede forslag i overensstemmelse hermed.

Jeg kan tiltræde arbejdsmarkedsrådets synspunkter, og jeg vil gerne hertil føje, at det efter min opfattelse er et særdeles betydningsfuldt led i den foreslåede reform, at der som foreslået etableres lokale arbejdsmarkedsnævn med langt bredere opgaver end tilsynsrådene hidtil har haft. Det er min opfattelse, at disse arbejdsmarkedsnævn i kraft af de foreslåede opgaver, sammensætning m. v. vil kunne komme til at spille en fundamental rolle for at få det nye arbejdsformidlingssystem til at fungere effektivt, men også i en langt bredere forstand. Disse lokale nævn vil jo få mulighed for at udfolde en stærkt tiltrængt koordinerende indsats ved kontakt med de forskellige lokale og regionale organer, hvis virksomhed er af betydning for arbejdsmarkedet, eller hvori arbejdsmarkedets organisationer er repræsenteret. Jeg kan her i forbitarten til illustration — ved siden naturligvis af selve arbejdsformidlingsfeltet — pege på de forskellige organer, der har med erhvervsvejledning, uddannelse, revalidering, egnsudvikling samt bygge- og boligproblemer at gøre. Hertil kommer, at jeg er overbevist om, at de lokale arbejdsmarkeds-

nævn, som efter forslaget bl. a. vil have til opgave at følge udviklingen på arbejdsmarkedet inden for pågældende arbejdsanvisningskontors geografiske område, vil få en meget stor og positiv betydning for de centrale myndigheder derved, at der fra de lokale nævn kan komme til at gå en løbende strøm af nyttig viden og vurderinger om arbejdsmarkedsudviklingen ind til de forskellige interesserede styrelser; det siger sig selv, at der i forbindelse hermed også vil kunne tilgå de centrale instanser forslag om, hvorledes de centrale myndigheder bedst kan bistå ved løsningen af forekommende problemer inden for lokalområdernes arbejdsmarked.

Med hensyn til udgifterne ved lovforslaget skal jeg henvise til bemærkningerne, hvoraf det fremgår, at statens årlige merudgifter til driften af anvisningskontorerne og til arbejdsdirektoratet er anslået til ca. 11 mill. kr. Derudover bliver der dog tale om en engangsudgift på ca. 3 mill. kr. til etablering. Som ligeledes anført i bemærkningerne, må de foretagne beregninger dog ifølge sagens natur hvile på et yderst usikkert skøn.

Dernæst vil jeg omtale forslag til lov om privat arbejdsanvisning m. v.

Den gældende lov om privat arbejdsanvisning blev vedtaget i 1933 som en social beskyttelseslov. Den havde — og har stadig — til formål at beskytte arbejdsløse imod udnyttelse af den erhvervsmæssigt drevne private arbejdsanvisning, som i virkeligheden ofte ikke gav de arbejdssøgende bedre chancer for at få arbejde end de offentlige arbejdsanvisningskontorer og andre bureauer, der uden vederlag anviser arbejde.

Trangen til beskyttelse af de arbejdssøgende er naturligvis størst i perioder med stor arbejdsløshed, men selv under gunstige beskæftigelsesforhold har loven om privat arbejdsanvisning sin betydning.

Spørgsmålet om ændring af loven har været drøftet i arbejdsgruppen i forbindelse med drøftelsen af ændringer i arbejdsløshedsloven. Gruppens indstilling findes i den